Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1872.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Zion.

Tale af Ældste Orson Pratt i Salt Lake City den 10de Marts 1872.

(Fra „Deseret News".)

Den Broder, der talte her imorges, omtalte en Bog, som vi kalde Pagtens Bog. Jeg skal anføre nogle Ord af samme, nemlig en Aabenbaring given til Profeten Joseph Smith i September 1831. Herrens Ord til hans Tjener lyder saaledes: „See, jeg siger Eder, at Zion skal blomstre, og Herrens Herlighed skal være over den, og den skal være et Banner for Folkene, og der skal komme til den fra hver Nation under Himlen. Og Dagen skal komme, da Jordens Nationer skulle skjælve for den, og de skulle frygte for dens Vældige. Herren har talt det. Amen."

Siden denne Kirkes Opkomst er Meget bleven sagt om de sidste Dages Zion, og meget Mere kunde siges derom, thi jeg antager, at om vi skulde sige Alt, hvad Herren har aabenbaret os om Zion, vilde det kun være en høist ufuldstændig Skildring af den Herlighed, Storhed og Skjønhed, som vil være Kjendetegnet paa det Folk og den Stad, som kaldes Zion.

Det første Spørgsmaal, der opstaaer, er ganske naturlig: Hvad er Zion? Er det en Stad, eller er det et Folk? Er det et godt Folk eller et slet Folk? Der hersker stor Meningsforskjel mellem de forskjellige kristne Sekter med Hensyn til dette Spørgsmaal. Hvis vi gaae til de Romersk-katholske fortælle de os, at de ere Zion — at de ere det eneste Folk, Gud anerkjender som sit Zion. Gaae vi til de Græsk-katholske, der have existeret i mange Aarhundreder jevnsides de Romersk-katholske, ville de fortælle os, at de udgjøre Zion. Gaae vi til de protestantiske Kirkesamfund, der have løsrevet sig fra Katholikerne, og spørge dem hvad Zion er,

ville de svare os, at Zion dannes af alle kristne Sekter og Samfund. Gaae vi til de Sidste-Dages Hellige og spørge dem hvad Zion er, ville de sige os, at det er den levende Guds Kirke, hvorsomhelst den findes. Følgelig bliver det nødvendig at udfinde, hvad der forstaaes ved den levende Guds Kirke, samt hvorved den adskiller sig fra alle andre Kirker. Jeg skal forsøge at betegne Eder i faa Ord Forskjellen mellem Guds Kirke og de ved menneskelig Viisdom grundede Kirkesamfund, og dersom vi kunne faae sikker Kundskab om, hvad Guds Kirke er, vide vi tillige hvad det sande Zion er.

Jeg vil begynde med nogle af de første Principer, Gud har aabenbaret og som det er nødvendig for Menneskene at adlyde, inden de kunne blive Part eller Deel af Zion. Før Zion eller Guds Kirke kan existere paa Jorden, er det høist nødvendig, at der maa findes guddommelig Myndighed, eller med andre Ord, der maa beskikkes Mænd ved guddommelig Kaldelse til at opbygge Zion paa Jorden.

Vi maae ikke et Dieblik troe, at Gud har beskikket alle de forskjellige Religionslærere, som i vore Dage paaberaabe sig et indre Kald, og som fortolke et og samme Princip, f. Ex. Daaben, paa de mest modstridende Maader. Paa hvilken Maade pleiede Gud at sende sine Tjenere i gamle Dage? Ved Aabenbaring. Siden Jordens Tilblivelse har Gud aldrig havt en Huusholdning paa Jorden, uden han har udsendt sine Tjenere ved guddommelig Aabenbaring. Jeg behøver vist ikke at gaae saa langt tilbage i Tiden som til Patriarkerne, der levede før Syndfloden, for at paavise Guds Maade at kalde Mænd paa, ei heller saa langt som til dem, der levede lige efter Floden, eller til Mose Dage, eller Profeternes, der fulgte efter ham, ei heller til Jesu og Apostlernes Dage. Menneskene ere vel bekjendte med alle disse Gaver og Kræfter, som lagdes for Dagen i hine forskjellige Uddelinger. Ved alle disse Leiligheder har Gud talt direkte fra Himlen og tilkjendegivet Jordens Beboere sin Villie. Han har opreist Aabenbarere og inspireret dem; han har fyldt sine Tjenere med Profetiens Aand, saa de kunde forudsige tilkommende Ting; han har inspireret dem til at skrive Aabenbaringer og bemyndiget sine Børn paa Jorden til at opbygge hans Zion, og paa anden Maade kunde Zion aldrig blive opbygget.

Disse Mænd bleve ikke blot kaldte ved Aabenbaring, men de bleve ogsaa veiledte ved Herrens Aand i al deres Gjerning efter at de vare kaldte; naar de f. Ex. foresatte sig at besøge en vis By eller Egn, vilde Aanden undertiden tilhviske dem: „Ikke saaledes, dette er ikke Stedet for Dig at gaae," og de vilde blive drevne af Aanden til at gaae i en ganske anden Retning.

Lad os her spørge, har nogen af de kristne Sekter i de sidste forløbne sytten hundrede Aar været besjælet af denne guddommelige Aabenbaringsaand? Om saa er, da existerede Zion paa Jorden saalænge som denne Aabenbaringsaand gjorde sig gjældende. Da den ophørte, forsvandt Zion; naar Menneskene ikke længere ledes ved direkte Aabenbaring, forsvinder Zion fra dem. Da Menneskene kom til den Slutning, at deres egen Viisdom var tilstrækkelig, at de ikke behøvede mere Aabenbaring, ophørte Zion at existere paa Jorden.

Hvorlænge er det siden Zion forsvandt? Alle kristne Sekter og Partier, det være sig Katholiker eller Protestanter, erkjende med een Mund, at de ikke have modtaget nogen Aabenbaring gjennem inspirerede Mænd, følgelig har Herren ikke havt nogen Kirke paa Jorden i de sidste sytten hundrede Aar, thi naarsomhelst hans

Kirke existerer, er der Profeter i den, hvilke ved Inspiration kunde vedblive at skrive hellige Skrifter. I hans Kirke findes Mænd, som have Omgang med Herren; i den findes Mænd, som modtage Belærelse ved Engles Mund og hans egen Røst. Derfor da alle disse Ting ophørte, da ingen Flere skrev drevne af Guds Aand og Menneskene erklærede Bibelen for fuldstændig og afsluttet, i det Øieblik er Zion banlyst fra Jordens Overflade, eller med andre Ord, Guds Kirke existerer ikke mere paa den.

Der var et Zion paa Jorden i det første Aarhundrede. Det var de første Kristne; de tilbad ham; de annammede hans Ordinancer; de vare fyldte med Aabenbaringens Aand; de havde deres inspirerede Profeter og Seere; de havde himmelske Syner; de havde Engles Betjening; de kunde høre den Almægtiges Røst; de kunde see Jesu Kristi Aasyn efter hans Himmelfart — efter han havde indtaget sin Plads ved Faderens høire Haand. De bare Vidnesbyrd om at have seet ham, at han havde talt med dem og kundgjort dem sin Villie. Disse vare sande Kristne; disse udgjorde Kristi Kirke eller hans Zion.

Hvad skete senere? Apostlerne bleve myrdede; de Hellige bleve jagne fra By til By; de vandrede om klædte i Dyreskind og maatte søge Skjul i Huler og Kløfter. Deres Efterfølgere bleve dræbte i hundredevis og tusindevis og lidt senere opstod et Folk i de Fordrevnes Sted, som tilranede sig Navnet Kristne, det vil sige de udgave sig for at være den sagtmodige Jesu Tilbedere, men havde hverken Apostler, Inspiration, Aabenbaring, Englebetjening eller nogen af de Gaver og Kræfter, som vare Kjendetegn paa den sande Kristi Kirke; alt hvad de havde var kun nogle faa Ceremonier, som de havde bibeholdt efter den første kristne Menighed.

Denne nye Kirke, som til de faa kristne Ceremonier føiede adskillige af Hedningernes religiøse Skikke, blev med Tiden meget populær, og tilsidst annammede nogle af Hedningerne denne nylavede Kristendom og kom saa at sige paa Thronen. Hvorlænge har denne Tingenes Orden existeret? Hvorlænge har dette forfærdelige Frafald, dette selvlavede Zion eller Kristenheden, der fornegtede alle Zions Kræfter, hersket? I omtrent sexten eller sytten hundrede Aar. Den har voxet og udbredt sig til Jordens fire Hjørner, og det er netop denne store præstelige Magt, som Aabenbareren Johannes har talt om og betegnet som den ugudeligste og mest fordærvede af alle Magter paa Jorden under Navnet Babylon eller Forvirring. Denne store onde Magt fremstilles ogsaa som havende et gyldent Bæger i sin Haand, der var fuldt af alskens Urenhed og Vederstyggelighed, hvilket hun rakte til alle Nationer. Et andet Sted kalder den samme Profet hende „al Jordens Skjøge, der gav alle Nationer at drikke af sit Horeries forgiftede Viin."

For en tre hundrede Aar siden fremstod der nogle udmærkede Mænd, saasom Martin Luther, Johan Calvin og mange andre, hvilke protesterede imod Ugudeligheden og Misbrugene i den Kirke, de tilhørte. Paa Grund af deres Protest eller Opposition mod Moderkirken bleve de kaldte Protestanter. De stemplede hende som al Jordens Skjøge; de erklærede, at hun havde ingen Myndighed, at hun ikke havde nogen af den oprindelige Kirkes Gaver og Velsignelser. De oprettede derfor andre Menigheder. Lutheranismen slog væsentlig Rod i Tydskland og forskjellige Dele af Nordeuropa, medens Calvinisterne eller Presbyterianerne fik Fodfæste andre Steder. Henrik den Ottende grundede og stod i Spidsen for den engelske Kirke. Wesley stiftede senere i Tiden

et Kirkesamfund, som tæller en Mængde Medlemmer i vore Dage; men hvor iblandt alle disse Samfund finder man Zion? Spørg alle disse forskjellige Kirkesamfund om de have inspirerede Mænd iblandt sig, saa ville de alle som En svare: „Gud taler ikke mere i vore Dage; der sendes ingen Engle fra Himlen i vor Tid; der behøves ingen Apostler, Profeter og Seere mere til at forkynde tilkommende Ting!" Men hvad have I da? „Vi have flere hundrede Sekter og kalde os selv Kristne, — vi troe paa Bibelen!"

Hvilken Vildfarelse! Bibelkristne ere kun de, som troe paa Apostler og Profeter; Bibelkristne ville troe paa fortsat Aabenbaring og føie Bog paa Bog til Bibelen; Bibelkristne vilde tale med Herren og undertiden see Jesu Ansigt; de vilde modtage Besøg af hellige Engle; de vilde have Myndighed fra det Høie til at give de Døbte Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave osv. Saadan skulde Zions Folk være; men de Kristne raabe, at alle disse Naadegaver ere afskaffede blandt dem.

Hvis det nu virkelig forholder sig som de sige, hvis de ikke have havt nogen af Evangeliets Velsignelser i disse lange Aarhundreder, hvad kan man saa vente? Skal Verden for evig forblive i denne Tilstand? Har Gud talt for sidste Gang til Menneskenes Børn? Vare de saa Første-Dages Kristne de sidste, som begunstigedes med et Budskab fra Himlen? Det troer jeg ikke; Bibelen fortæller os noget helt Andet. Den underretter os om, at der skal endnu engang indføres en af de største Uddelinger eller Huusholdninger som nogensinde har existeret paa Jorden siden Menneskets Tilblivelse, og da jeg troer Bibelen, troer jeg ogsaa dette.

I første Kapitel af Apostelen Pauli Brev til Epheserne skriver han, at i Tidernes Fyldes Huusholdning vil Gud samle til Et i Kristo alt det, som er i Himlen, og det, som er paa Jorden. En Uddeling, som kaldes Tidernes Fyldes Huusholdning, en Uddeling i hvilken endog alle de Menneskers Aander, som ere bag Sløret, skulle samles til Et — Alt skal samles til Et i Kristo som en Forberedelse for den store Opstandelse, der vil finde Sted i denne Uddeling.

Den Huusholdning, som indførtes i Apostlernes Dage, bragte ingen Indsamling med sig. Da Apostlerne gik frem og oprettede Menigheder i Korinth, Ephesus, Galatien og andre Steder paa Jorden, lod de de Kristne forblive, hvor de annammede Evangeliet, med Undtagelse af dem, som paa Grund af Forfølgelse maatte tye til Bjergene. Men den sidste Uddeling vil udmærke sig fremfor Apostlernes Uddeling ved en Egenhed, nemlig de Helliges Indsamling — alle de, som i Kristo ere skulle samle fra Jordens fire Hjørner. Naar denne Huusholdning bliver indført, vil Zion atter kunne findes — „Herren vil gjenbringe Zion."

Vi have allesammen læst en stor Mængde Profetier om Zion i de sidste Dage, og om hvorledes Herren skulde „bringe Zion tilbage", hvilket noksom antyder, at Zion engang har været paa Jorden, at den har været bortrykket fra Jorden for en vis Tid og at Herren atter skulde føre den tilbage. Lad os see hvad Esaias siger om denne Sag: „Dine Vægteres Røst, de opløfte deres Røst, de skulle synge med Fryd tillige, thi de skulle see det skinbarligen, naar Herren gjenbringer Zion." (Es. 52, 8.)

Men maaske de Fremmede ville spørge: hvorledes skal man kjende den Tidsalder, i hvilken Herren vil gjenbringe Zion, eller med andre Ord gjenoprette sin Kirke paa Jorden? Hvad Tegn skal der gives, saa vi kunne kjende Tiden?

Jeg skal sige Eder, hvorledes Tiden kan kjendes. Læs Davids 102de Salme, saa vil man der finde et Vink med Hensyn til Tiden. Der staaer: „Naar Herren haver opbygget Zion, skal han sees i sin Herlighed.“ Enhver maa indrømme, at Herren endnu ikke har aabenbaret sig i sin Herlighed; men vi forvente ham. De Kristne af alle Bekjendelser vente, at han engang skal aabenbares i Himlens Skyer med Magt og stor Herlighed, og de Sidste-Dages Hellige ere enige med alle Kristne i dette Punkt. Men inden han aabenbares i sin Herlighed, skal han først opbygge Zion, det vil sige, Zion maa atter oprettes paa Jorden, og hvis det ikke skeer, vil han følgelig aldrig komme. Men naar vi see den Dag oprinde, da hans Kirke atter bliver oprettet paa Jorden, forsynet med Apostler, Profeter og alle dens andre Kjendetegn, og han begynder at samle Alt i Kristo, og naar Zions Vægtere skulle see det skinbarligen og synge af Fryd, da kan man vide, at Herrens herlige Komme forestaaer.

Jeg skal læse et Par andre Skriftsteder i den samme Salme. „Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion, thi det er Tid, at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen.“ Herren har en bestemt Tid for Udførelsen af mange af sine Hensigter. Han havde en bestemt Tid for Israels Adspredelse, en bestemt Tid for Jerusalems Ødelæggelse, en bestemt Tid for Stenen at afhugges fra Bjerget uden Menneskehaand og hans Riges Oprettelse paa Jorden, en bestemt Tid for Engelens Komme med det evige Evangelium, der skal forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, en bestemt Tid for Herren at være Zion naadig, som jeg netop læste. „Thi dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Støv; da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn og alle Kongerne paa Jorden din Ære.“

Tro nu ikke, mine Venner, at dette blev opfyldt i Davids Dage. Det blev tvertimod skrevet for en Tid længe efter hans. Det blev skrevet for tilkommende Slægter. „Og dette skal skrives for den Slægt, som herefter kommer, og det Folk, som skal skabes, skal love Herren,“ det vil sige den Generation, som lever paa den bestemte Tid, da Herren atter skal opbygge Zion paa Jorden; thi „han, han saae ned af sin Helligdoms Høihed, Herren saae af Himlen til Jorden, at høre den Bundnes Jamren, at løse Dødens Børn, at fortælle Herrens Navn i Zion og hans Lov i Jerusalem.“

Ja vel, siger En, men det har Hensyn til hans første Komme. Lad os læse det næste Vers og see, om der virkelig menes hiin Tid. „Naar Folkene samles tilsammen, og Rigerne til at tjene Herren.“ Bleve Folkene samlede tilsammen i Jesu Dage? Nei. Samledes Rigerne dengang for at tjene Herren? Vist ikke. Husk at Paulus forudsagde, at i Tidernes Fyldes Huusholdning skulde Alt samles til Et i Kristo. Da skulle ogsaa Hedningenationerne samles tilsammen, hvorfor? for at belæres om hans Veie og vandre paa hans Stier.

Jeg vil nu anføre et andet Skriftsted, som vedrører samme store Begivenhed. Det findes i Profeten Esaias 2det Kapitel. „Og det skal skee i de sidste Dage“ — læg Mærke til, det er Noget, som skal skee i de s i d s t e Dage“ — „det skal skee i de sidste Dage, da skal Herrens Huus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøies over Høiene, og alle Hedninger skulle løbe dertil.“ Naar opfyldtes dette? Ethvert tænksomt Menneske, der har mindste Tro paa denne Profeti, veed, at den aldrig er bleven opfyldt. Det Zion, som blev opbygget

i Davids Dage, og hvor han boede, og som existerede i Jerusalems Dage, blev ødelagt. Det Zion blev pløiet som en Mark, hvad Profeten Micha forudsagde vilde skee. Husene, Slottene og Paladserne i hint Zion bleve tilintetgjorte, selv det smukke Tempel blev ødelagt, og der lodes ikke Steen paa Steen tilbage. Men i de sidste Dage skal Herrens Huus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøies over Høiene, og alle Hedninger (det vil sige Nationer) skulle løbe dertil. Heraf sees, at det vil blive et Værk, som vil tiltrække sig Nationernes Opmærksomhed. Det vil ikke være et Værk lig saadanne, som kortsynede Mennesker uden Inspiration paabegynde, men det er et Værk af Gud den Almægtige. Naar han har opbygget Zion, skal han sees i sin Herlighed; naar han opbygger Zion, vil han velsigne dens Indbyggere, dens Boliger, dens Paladser, Porte og alle dens Omgivelser, ifølge Profeternes Vidnesbyrd.

Men lad os læse lidt videre i Esaias for at faae mere Vished om, at saadant et Værk skal udføres i de sidste Dage. „Og alle Hedninger skulle løbe dertil, og mange Folk skulle gaae og sige, kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier, thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem." Her nævnes to særskilte Steder. Alle Israels tolv Stammer skulle vende tilbage til Palæstina i Asien og opbygge Jerusalem og Templet i samme før Herrens Komme. Idet Ezechiel beskriver de[1] sidstedages Jerusalem, siger han: „og Stadens Navn skal være fra den Dag, Herren sammesteds." (48, 35.) Efterat Jerusalem er gjenopbygget, vil det aldrig mere blive forladt eller tilintetgjort eller som Jeremias siger (31, 40.) „den skal ikke oprykkes og ei nedbrydes ydermere evindelig." Den vil blive bestaaende saalænge Jordens Slægter bestaae, naar Israels Huus er vendt tilbage og har opbygget den, ifølge den Almægtiges Befaling.

Men Zion skal ogsaa opbygges. En anden Stad, ikke gamle Jerusalem, men et nyt Jerusalem, kaldet Zion, skal opbygges paa den vestlige Halvkugle inden Herrens Komme. Af Zion skal udgaae en Lov, siger Profeten. Hvilken Lov? En Lov, som regulerer Nationerne, en Lov, som lærer dem, hvorledes de kunne blive frelste, som underretter Kongerne, Fyrsterne, de Store og Mægtige paa Jorden om, hvorledes de kunne frelse sig selv og frelse deres Døde. Naar Herrens Huus's Bjerg er beredt ovenpaa Bjergene, ville de samles tilsammen fra alle Nationer til dette Gudshuus for at blive belærte om hans Veie, saa de kunne forstaae, hvad de have at gjøre for at frelse sig selv tilligemed deres Forfædre fra Slægt til Slægt; hvorledes de skulle døbes for deres Afdøde, hvorledes de skulle administrere for dem i Lighed med hvad Apostlerne fordum lærte og udøvede. Herrens Tempel, som vi hørte blive omtalt her i Morges, bliver bygget ene og alene i dette Øiemed.

„Og han skal dømme iblandt Hedningerne og straffe mange Folk; og de skulle sammenslaae deres Sværd til Hakker, og deres Spyd til Segle; eet Folk skal ikke opløfte Sværd mod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig." Enhver maa indrømme mig, at saadan en Tingenes Orden er endnu ikke bleven indført; det er den herlige Fredstid, da Kristus personlig vil regjere paa Jorden, da hans Throne vil være opreist i Jerusalems Tempel, da han vil nedstige paa Oliebjerget fulgt af alle sine Hellige, som man kan læse om i Profeten Sachariæ

sidste Kapitel: „Herren min Gud skal komme og alle hans Hellige med Dig, og hans Fødder skulle paa den samme Dag staae paa Oliebjerget, som er ligefor Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen og til Vesten, at der skal blive en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Norden, og den anden halve Deel deraf mod Sønden", osv. Naar han nedstiger med alle sine Hellige paa dette Bjerg, og denne store Jordrevolution har fundet Sted, vil Jesus begive ned sig til den nye Port, som vil være opført paa Østsiden af Templet, og sætte sig paa den Throne, om er opreist for ham i Templet. I Ezechiels 43de Kapitel siger Herren: „Du Menneskes Søn, det er min Thrones Sted, og mine Fødders Saalers Sted, hvor jeg vil boe midt iblandt Israels Børn evindeligen." Her er en Forudsigelse, at i dette Tempel vil en vis Part af Huset være indviet til Plads for Herrens Throne, hvor han vil sidde, som Profeten Zacharias og mange af Apostlerne have sagt, paa sin Fader Davids Throne og dømme hele Israels Huus. Han vil boe hos dem og være personlig i deres Midte.

Hvor ville de tolv Apostler være, naar Jesus kommer og sidder paa sin Throne? De skulle ogsaa sidde paa Throner, hvor? I Palæstina. „Sandelig siger jeg Eder, at I, som have efterfulgt mig, skulle udi Igjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, ogsaa sidde paa tolv Throner og dømme de tolv Israels Stammer" (Math. 19, 28.), og et andet Sted siger han (Luc. 22, 30.): „I skulle æde og drikke ved mit Bord i mit Rige, og sidde og dømme de tolv Israels Stammer." Hvad? Udødelige Væsener sidde paa Throner ved et dækket Bord, hvor de spise og drikke hos Jesus i Jerusalem? Ja, dette er hvad han lovede, og hvad vi forvente.

Saaledes vil det være, naar Zion bliver fuldstændig organiseret paa Jorden. Intet Under, at Nationerne ikke ville opløfte Sværd mod hverandre. Intet Under, at Kongerne og Fyrsterne ikke længer ville kæmpe med hinanden. Intet Under, at de ville sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle, thi det vil være en Fredens og Hvilens Dag, paa hvilken vor nuværende Sabbath er Symbol. Ligesom hver syvende Dag er helliget og indviet til Hviledag, saaledes er det syvende Aartusinde bestemt som Hvileaar for Jorden i dens timelige Udvikling. Under dette Tusindaar er det Jesus Kristus vil regjere som Herrers Herre og Kongers Konge; paa denne Tid er det, at Kongerne og Nationerne ville komme op til Zion og Jerusalem — at Rigerne skulle samles tilsammen for at tjene ham. (Fortsættes.)

Beskikkelse.

Ældste P. C. Carstensen beskikkes til at være omreisende Ældste Kjøbenhavns Konference.

K. Peterson,
Præsident over den Skand. Mission.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Emigranternes Afreise.

Fredagen den 21de Juni Kl. 4 Eftermiddag afseilede herfra Kjøbenhavn med Dampskibet „Otto" det første Kompagni af dette Aars Emigration, bestaaende af 397 Sjæle, under Ældste Eric Petersons Ledelse. Indskibningen foregik paa Gammelholm med al onskelig Orden, begunstiget af det deiligste Veir, og det er os en Fornøielse at kunne betegne dette Kompagni som et af de bedst udrustede og bedst klædte, der er afseilet herfra. Mange af Emigranternes Venner, Slægtninge og Andre havde samlet sig ved Havnen for at sige de Bortdragende et sidste Farvel, men der fandtes iblandt den talrige Skare ikke En, som forstyrrede det høitidelige Præg, som det Hele bar. Hvad der især tiltrak sig Fremmedes Opmærksomhed og blev Gjenstand for deres Bemærkninger var, at ingen berusede Personer saaes, Ingen bød sin bortdragende eller tilbageblivende Ven en Afskedssnaps, som ellers synes at være uundgaaelig ved lignende Leiligheder, ingen sølvbeslagne Piber, Snadder, Cigarer eller Skraaer saaes i hele Kompagniet, ingen Eder eller Forbandelser stødte Øret, men Venlighed, Enighed, Hjælpsomhed og Samdrægtighed var derimod det mest fremtrædende Træk. Ei heller saae eller hørte man den hjerterystende Graad og Jammer, som ofte bevidnes, naar Folk forlade deres gamle Barndomshjem for at drage til ubekjendte Lande, men her herskede Glæde og Taknemlighed over Leiligheden at gaae hjem til Zion, og da Skibet begyndte at bevæge sig med sin kostbare Ladning, istemte de bortdragende en af vore Zionssange, hvilket gjorde et dybt Indtryk paa de tilstedeværende Fremmede. Vor Bøn er, at Herren den Almægtige vil føre denne lille Flok af sine lydige Børn trygt og sikkert over Hav og Land til de Helliges Indsamlingssted i Vestens Bjerge, hvor de kunne uddannes end mere i det Gode, de paabegyndte her.

Vi ansee det tillige som vor Pligt offentlig at udtale vor Erkjendtlighed mod vor Agent Hr. Dührsen, hans Medhjælpere, Politiet, Lægerne og Kaptainen for den Humanitet, Forekommenhed og Tjenstvillighed, hvormed de hver i sin Plads imødekom os og vore Venner under den afsluttede Forretning.

Til de Hellige i Utah. Da vi hyppig modtage Breve fra Utah med Forespørgsel om hvorledes „Stjernen" kan erholdes, ville vi atter gjentage, at Enhver kan erholde samme ved at indsende Navn, Adresse og 2 Dollars Greenback til Broder Joseph F. Smith i Salt Lake City, da han er vor Agent for Utah; i denne Sum er tillige Portoen indbefattet. Vi tillade os at anmode vore Subskribenter hjemme om at gjøre sig Umage for at gjøre dette bekjendt i deres Omgivelser samt at virke for at skaffe vor „Stjerne" størst mulig Udbredelse, da den er det eneste af

Kirkens Blade, som tolke Evangeliets Principer i vore Landsmænds Modersmaal. Ligeledes ville vi anmode vore Subskribenter om at fornye deres Subskription i rette Tid, for at der ingen Standsning skal skee i Bladets Forsendelse.

Den 42de Aarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,

begyndt i Salt Lake City den 6te April 1872.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 286.)

Søndagen den 28de April.

Præsident Brigham Young var til de Helliges store Glæde tilstede i Konferencen. Han var nu bleven frikjendt og befriet fra det uretfærdige Fangenskab, hvori de Forenede Staters Autoriteter havde holdt ham saa længe, og mange Hellige langveis fra vare komne for at see ham.

Mødet aabnedes med Bøn af Eldste Brigham Young, jun.

Derpaa fremstod Præsident Brigham Young og holdt en særdeles opmuntrende Tale, hvilken vi allerede have gjengivet i forrige Nr.

Derefter fremstod Eldste Orson Pratt. Han glædede sig over, at han endnu engang havde Leilighed til at skue Præsident Youngs Aasyn og til at høre hans Røst i denne Konference; han omtalte hvorledes Verden var oversvømmet med Usandhed og Misforstaaelse angaaende de Sidste-Dages Hellige. Aarsagen til dette var, at Herren havde oprettet sit Rige paa Jorden, et Rige, som aldrig skulde udryddes eller forgaae, og dette gjorde at hele Helvede kogte over. Han omtalte ogsaa den fuldkomne Overbevisning, som de Sidste-Dages Hellige besad angaaende Guds Riges endelige Seir, og at ingen af vore Modstandere vilde være istand til at ødelægge det. Herrens Folk nød Fred i hvadsomhelst Omstændigheder de vare stillede, thi de havde Fred i Hjertet; de nærede ingen onde Følelser imod dem, som forfulgte dem, men deres Ønske var, at Alle skulde omvende sig og blive frelste.

Eldste Albert Carrington hentydede til de Fattiges Udfrielse. Hans inderlige Ønske var, at Herrens Fattige maatte blive indsamlede saasnart som mulig. De, som havde havt Leilighed til at blive udfriede, og som ikke havde benyttet samme, burde ei være blandt de første, der skulde faae Hjælp; han havde den samme Mening om dem, som vare lunkne og ligegyldige for Herrens Værk. De, som havde faaet Hjælp af Emigrationsfondet til deres Udfrielse, og som nu vare velsignede i timelig Henseende, skulde ikke glemme at betale deres Gjæld, og ikke det alene, de skulde ogsaa være redebonne til at række deres fattige Sødskende i Babylon en hjælpsom Haand; han omtalte ogsaa, at der var Folk i Utah, som havde laant Penge af de Hellige i de gamle Lande med Løfte om Tilbagebetaling med Renter, men som havde forsømt at opfylde

denne deres Forpligtelse. Alle saadanne Skyldnere skulde betale deres Gjæld. Han sagde, det vilde være godt, om de Midler, som vare skjenkede til de Fattiges Emigration, bleve anvendte til Udfrielse af dem, som vare aldeles hjælpeløse. De, som ønskede at udfrie deres Familier eller Venner maatte ikke forglemme at indsende Pengene saa betids, at de kunde naae deres Bestemmelsessted inden den 1ste September.

Derpaa oplæste han Navnene paa flere Brødre, som vare kaldte til at gaae paa Mission, hvilket enstemmig vedtoges.

Sluttedes med Bøn af Ældste John Taylor.

Kl. 2 Efmdg.

Aabnedes med Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Herrens Nadvere nødes.

Præsident Brigham Young belærte de Hellige angaaende Nødvendigheden af at forberede sig, at de maatte være rede til at modtage al den Herlighed og Velsignelse, som Herren havde beredt for dem. Han omtalte ogsaa Kirkens Prøvelser i den forbigangne Tid, og Nytten af de forskjellige Omstændigheder, hvori de Hellige havde været stillede, og at dette havde givet dem den fornødne Lærdom og Erfaring; han hentydede ogsaa til Samvirken, Emigrationen og andre nyttige Ting.

Præsident George A. Smith fremstod og gav mange gode Raad til Brødrene, som vare kaldte til at være Missionærer i Ephraims Dale; han raadede dem til at være kortfattede i deres Tale, og naar de begyndte at prædike, skulde de gaae lige til Sagen og ikke spilde Tiden med at gjøre unyttige Undskyldninger. Taleren anførte nogle Raad, som Profeten Joseph engang gav ham, netop som han var ifærd med at gaae paa Mission, at han skulde holde korte Taler og korte Bønner og prædike med et ydmygt Hjerte. Han havde følt sig storligen velsignet ved at følge dette gode Raad.

Han sagde, at det var ham en stor Glæde, at Præsident Brigham Young ved Forsynets Styrelse havde Leilighed til at overvære den almindelige Konference, og at det havde været hans Hensigt, at Konferencen skulde været fortsat Søndag efter Søndag, indtil Præsident Young kunde bivaane samme. Præsident Smith sluttede sin Tale med det Vidnesbyrd, at de Sidste-Dages Hellige vare deelagtige i Herrens Værk, og at Dagen vilde komme da Retfærdighed og Fred skulde udbredes over hele Verden.

Han bemærkede, at da Navnene paa Autoriteterne bleve oplæste for Konferencen, var Br. Jacob Gates's Navn udeladt, indtil nogle Forretninger, hvori han var indviklet, vare afgjorte. Sagen var nu undersøgt og der var ingen Tvivl om, at den vilde blive i al Venskabelighed ordnet. Broder Jacob Gates blev derpaa foreslaaet for Konferencen som en af de syv Præsidenter for de Halvsjerds, hvilket Forslag blev enstemmig anerkjendt.

Præsident Brigham Young sagde: „Som Svar paa mine Brødres og Søstres Følelser og Ønsker, vil jeg sige nogle Ord med Hensyn til vore verdslige Forretninger eller vore Embedsmænds Opførsel og vor egen Tilstand. Der er Mange, som maaske ville spørge: Broder Brigham, hvad ville Embedsmændene nu gjøre ved Dem? Jeg haaber, at jeg engang vil faae Anledning til at bevise for Domstolene min virkelige Stilling, og dersom Noget kan bevises imod mig, ønsker jeg det maa skee. Maaske nogle af Eder erindre, at netop før dette Udbrud indtraf, omtalte jeg paa

dette Sted, at jeg udfordrede hele Verden til at paapege nogen Plet paa min moralske Karakteer. Jeg staaer her idag og siger det samme. Kan Verden i Sandhed overbevise mig om nogen Brøde eller finde Noget at udsætte paa min Vandel?

Saavidt jeg erindrer gjorde jeg denne Bemærkning netop Søndagen før jeg hørte, at der var en Arrestordre udstedt imod mig for Mord. Paafund! Daarskab! Jeg har talt med min Aktor (den offentlige Anklager); om han ønsker at vide mine Følelser om denne Sag, skal jeg sige ham det her. Tag alle disse Sager, som ere blevne procederede for denne ulovlige Domstol, og fremlæg dem for en lovlig Ret, og forhør enhver af de Anklagede efter Landets Lov, mig selv iberegnet, og see saa hvad Udfaldet vil blive. Hør dette, al Jordens Beboere.

Endnu Et; jeg opfordrer Aktoren for de Forenede Stater og ligeledes Aktoren for dette Territorium, at de opbevare uforandrede Forhandlingerne, som have fundet Sted i Distriktsretterne det sidste halvandet Aars Tid, for Fremtidens Historie. Jeg haaber af mit ganske Hjerte, at de ikke maa blive ødelagte. Hvad sige I til dette, mine Søskende? Er det billigt og ret? svar! (Forsamlingen raabte Ja.) Godt, saa viis det ved at opløfte Eders høire Haand. (Alle Hænder opløftedes.) Hvis nogen af Eder synes dette er forkeert, viis det ved samme Tegn. (Ingen Haand blev løftet.) Behold Optegnelserne; bevar Folkets Historie, Kongers, Keiseres, Præsidenters og Dommeres Arkiver og læs hvad disse sige; bevar dette Folks og hele Kristenhedens og alle Nationers Historie og undersøg hvad den siger. Det er sandt, der findes et andet Sted, hvor enhver Ting nedskrives, men kunne ikke ogsaa vi hjælpe til at føre denne Optegnelse, saa vi kunne have skriftligt Bevis for, at ogsaa vi holde Optegnelser, saavelsom de usynlige Væsener, der ere over os?

Ældste Wilford Woodruff var den næste Taler. Guds Aand havde baaret Vidnesbyrd for det øverste Præsidentskab, de Tolv og de Ældste, at vi skulde blive befriede fra vore Fjenders Vold, og Guds Aand talte aldrig Usandhed. Idag havde vi det Privilegium at høre vor Præsidents Røst. Dette Folks Ledere havde altid været inspirerede med Aabenbaring fra Herren. Taleren profeterede i Israels Guds Navn, at Kirken vilde aldrig fra denne Tid af mangle en Lovgiver.

Præsident Brigham Young foreslog, at slutte Konferencen til den 6te Oktober Kl. 10 Fmdg.

Præsident Brigham Young opsendte følgende Taksigelse:

Jeg velsigner Eder i Jesu Kristi Navn, som Apostler, med Alt, hvad der henhører til Eder, som Høipræster, som Halvfjerds, som Ældster, som Biskopper, som Præster, Lærere og Diakoner.' Jeg velsigner Eder alle i vor Herres Jesu Kristi Navn. Jeg velsigner Eder, mine Brødre og Søstre, Eder, som ere Forældre tilligemed Eders Børn. Jeg velsigner vort Musik- og Sangkor, vore Fremmede, som ere tilstede her, og jeg siger til Eder, Fred være med Eder saavel som de Hellige, i al god Gjerning, i al Eders lovlige Færd; lev et exemplarisk Liv og tjen Herren vor Gud. Jeg nedbeder Herrens Velsignelse over de Gode hvorsomhelst de findes, iblandt alle Nationer, Slægter, Tungemaal, Folk, Sekter og Partier og paa ethvert Sted hvor de oprigtige og rene af Hjertet leve. Gud velsigne dem, og jeg siger, Fred være med Eder fra nu af og for bestandig. Amen.

John Nicholson.
Konferencens Skriver.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.")

(Fortsat fra Side 272.)

Ved sin Tilbagekomst havde de en mærkværdig Hændelse, i hvilken en sekterisk Præst var Hovedmanden. Vi ville gjengive den i Præsident Youngs egne Ord.

„Vi vare paa Reisen fra Philadelphia til Nauvoo og reiste afvexlende med Dampskib og Jernbane. Medens vi vare paa Dampskibet, som var helt ladet med velklædte Passagerer, blev jeg tiltalt af en Campbelitpræst, som ivrede meget for at vi skulde have en Debat angaaende vore forskjellige Troesbekjendelser. Efter Passagerernes Ønske var jeg villig dertil og udviklede for dem vor Religions Principer. Det saae ud til, at min Tale havde været tilfredsstillende for Alle med Undtagelse af Campbelitprædikanten; han havde lidt et saa fuldstændigt Nederlag, at han undlod at optræde til sit Forsvar. Om Aftenen kom en halv Snes Baptistpræster ombord; de vare paa Reisen til Pittsburg fra en Konference. Campbelitpræsten fortalte dem, at vi vare Mormoner, og øieblikkelig blev Br. George A. Smith omringet af dem og opfordret til en Debat, hvilket han afslog fordi Stedet egnede sig kun daarlig for religiøse Forhandlinger. De skjældte ham ud og sagde, at han foregav at have Sandheden, men var bange for at udtale den. Han sagde, at han var villig til at bære sit Vidnesbyrd i deres Kirke, men dette vilde de ikke indlade sig paa. Derpaa sagde han, at de vare ikke alene Sandhedsfornegtere, men de vare lig de Skriftkloge og Farisæerne i Jesu Dage, idet de ikke tillod, at Sandheden blev prædiket i deres Forsamlinger. De overøste ham med en sand Strøm af Skjældsord; de talte i Munden paa hverandre og brugte alle Slags stygge Udtryk; de udspyede alle de dogmatiske Lærdomme og theologiske Spidsfindigheder, de vare i Besiddelse af, og omringede ham saa tæt, at han ikke engang kunde gaae ned og faae sin Aftensmad. De havde spist, førend de kom ombord. Efter Aftensmaaltidet kom Br. Kimball George A. Smith tilhjælp og sagde, at han havde været Baptist i tre Uger, men dengang vare Baptistpræsterne skikkelige og dannede Folk. Jeg kom hen til dem og spurgte hvad denne høirøstede Tale havde at betyde. Baptisterne svarede, at de havde udfordret Mormonerne til en Debat, men at disse negtede at gaae ind paa samme, at de forstod der havde været Spillere ombord, og de vilde søge at dæmpe saadan Fordærvelse. Jeg fortalte dem, at dersom der havde været Spillere ombord, havde de passet deres egne Sager og opført sig som dannede Folk; og at der ikke havde været nogen Uorden ombord, siden vi forlod Philadelphia, undtagen at en Campbelitpræst havde vrøvlet lidt. Jeg sagde dem, at dersom de vare Jesu Evangeliums Forkyndere, hvilket deres Opførsel ikke havde talt meget til Gunst for, saa havde de ikke benyttet deres Tid til at udskjælde Ældste Smith og hindret ham i, at faae sin Aftensmad. Manden havde jo ikke i mindste Maade forurettet dem, men med sand Taalmodighed taalt Baptisternes Grovheder. Da Passagererne hørte dette, sagde de til Kaptainen, at hvis han ikke forbød Baptisterne at for-

nærme Mormonerne, vilde de kaste Førstnævnte overbord. Kaptainen adspredte dem.

Præsident Young ankom til Nauvoo den 22de Oktober 1843.

Om Vinteren efter at være kommen tilbage fra Missionen, gik Broder Brigham Profeten Joseph Smith tilhaande i de forskjellige Forretninger, som paalaae ham. Brigham Young, Brødrene Heber C. Kimball og Willard Richards havde faaet deres Begavelser kort før denne Mission. Under Vinterens Løb blev han bestikket til at være Medhjælper i at give Brødrene af de Tolv og andre Ældster deres Begavelser. Dette var en overmaade vigtig Tid. Br. Joseph, dreven af Herrens Aand til at virke for hans Værks hurtige Fremadskriden, var fyldt med Aabenbaring og Lærdom, og meddeelte de Ældste Kundskab om mange Principer, som vare særdeles vigtige for baade dem og Verden. William og Wilson Law, den første et Medlem af det øverste Præsidentskab, William Marks Stavens Præsident, og andre Ældster nærede en stærk apostatisk Aand. De rettede alle deres Pile mod Joseph, og Satan og hans Tjenere virkede med ti Gange mere Kraft, siden Brødrene havde faaet deres Begavelse og de stræbte Profeten efter Livet.

Under denne store Prøvelse var Præsident Young til stor Trøst og Hjælp for Br. Joseph. Dette var en Tid, da Joseph behøvede en energisk og paalidelig Mand lig Brigham ved sin Side.

Samme Vinter stillede Joseph sig som Kandidat til Præsidentskabet i de Forenede Stater; han publiserede sine „Anskuelser om de Forenede Staters Regjering og Politik," og i April Konferencen 1844 tilbød tre hundrede og fire og fyrretyve Ældster sig at gaae paa Mission og udsprede hans politiske Blade blandt Folket. Disse Ældster vare bestemte til at arbeide under de tolv Apostlers Bestyrelse.

Den 21de Mai begav Broder Brigham i Selskab med Ældsterne Heber C. Kimball og Lyman Wight sig paa denne Mission. Han og de andre Ældster vare meget ivrige i at udsprede Profeten Josephs „Anskuelser".

Den 27de Juni, den Dag da Joseph og Hyrum bleve myrdede, var han tilligemed Broder Woodruff i Boston; da han skulde reise til Salem, fulgte Woodruff ham til Jernbanestationen. Om Aftenen var hans Sind meget nedtrykt, men han vidste ikke af hvad Grund; han havde endnu ikke hørt om den sørgelige Tildragelse i Carthage Fængsel. Paa den Tid var der ingen Telegrafer og ganske faa Jernbaner; det tog derfor lang Tid at bringe Depescher fra Nauvoo til de østlige Stater. Præsident Young fik ikke sikker Underretning om Josephs og Hyrums Martyrdom, førend den 16de Juli. Han var i Huset hos en af Brødrene i New Hampshire, da der ankom Brev fra Nauvoo om Josephs og Hyrums Død. Den første Tanke der opkom i Broder Brighams Sind var, om Joseph havde taget Guds Riges Nøgler med sig fra Jorden. Broder Orson Pratt sad ved hans Side. Efter en Stunds Overveielse slog Broder Brigham med Haanden paa sit Knæ og sagde: „Guds Riges Nøgler ere fremdeles i Kirken." Samme Dag fik han Brev fra Broder Woodruff, som bekræftede Profetens og Patriarkens Død. Han reiste strax til Boston, hvor han traf Brødrene Kimball og Woodruff. De maatte vente en Uges Tid førend Broder Lyman Wight ankom. Derpaa afreiste de fra Boston den 24de Juli og ankom til Nauvoo den 6te August. Glæden blandt de Hellige over deres Tilbagekomst var ubeskrivelig. (Forts.)

Betragtning af Mormonspørgsmaalet.

(Fra „Cleveland Plain Daler".)

En Indsender til ovennævnte Blad skriver Følgende.

Hr. Redaktør!

Det forslidte Forslag „at optage Utah i Unionen som Stat paa den Betingelse, at Mormonerne opgive Polygami" forekom mig at vinde Deres Bifald i Deres Lørdagsnummer. Tillad mig i denne Anledning nogle Yttringer.

Jeg veed jo nok, at saadan en „Indrømmelse ligeoverfor Nutidens Krav", vilde, ifølge de veldædige Gentlemens Begreber, som have undfanget denne bekvemme Løsning, ansees som bedre end at leve under en fortsat territorialsk Regjeringsform. Den amerikanske Presse har ogsaa i de sidste femten Aar fostret den samme Idee.

Hvad bryder Kongressen eller Landet sig i Virkeligheden om Polygamiet i Utah? Hele Røret skriver sig fra den skinhellige Newman og hans Aandsfæller — og Kongressen kom pligtskyldigst frem med Anti-Polygamiloven af 1862.

Selv de dygtigste Statsmænd og Theologer vove ikke at udtale deres Hjerters Overbevisning offentlig; de have to Samvittigheder: een for Lønkammeret, en anden for Gaden. Det er imidlertid tilgiveligt at spørge, hvad vore Lovgivere agte at gjøre med Hensyn til det umaadelige og bestandig tiltagende Overskud af Kvinder. Dette Spørgsmaal er vel egnet til at bringe selv de Viseste i Forlegenhed; ja, vi indsee ikke paa langt nær dets vigtige Betydning. Vore Lovgivere staae helt forvirrede, naar Talen er om Kvindens Stemmeret. Kvindernes Tal i Tiltagende og Ægteskabenes i Aftagende er det Skjæve ved vor Tid, og dog er hverken Manden eller Kvinden fuldkommen uden den anden.

Ligesom det geistlige Cølibat (Ægteskabsforbud) har fyldt Klostrene med Vederstyggelighed, saaledes har det romerske Monogami gjort alle kristne Byer drukne af dets Horeries forgiftede Viin. Det afgjørende Spørgsmaal er ikke om Kvinden skal gaae tilbage til Polygami eller fremad til den frie Kjærlighed, men om hun skal tillades at indgaae patriarkalsk Ægteskab, saaledes som det indstiftedes af Jehovah og hædredes af hans inspirerede og høitelskede Tjenere i alle Tidsaldere, eller om det „monogamiske Flermænderi" i Kristenheden skal fostres. Den nuværende Tingenes Orden har alene i Staten Massachusetts afskaaret tohundrede Tusind unge og engang uskyldige Kvinder fra lovligt Ægteskab, medens derimod alle vore fornemste Gader ere fyldte med utugtige Huse, der forpeste Samfundet med det saakaldte sociale Onde, „som ingen Lov kan hemme, ingen Magt oprykke."

Fra det snævre Synspunkt af vort traditionelle Monogami, hører man undertiden det Spørgsmaal: Hvorfor kan ikke ligesaagodt Kvinden tillades at have flere Mænd, som en Mand at have flere Kvinder? Jeg vil kun svare, at et saadant Spørgsmaal røber total Uvidenhed med Lovene for Menneskeslægtens Forplantelse og Kvindens helligste Mission, den nemlig at føde Menneskesjæle, hvorved hun, ifølge Skriftens Udsagn skal erhverve sig Saliggjørelse — en lysere, renere, helligere og langt mere ophøiet og majestætisk Tilstand, end den hvortil tillidsfulde Kvinder daglig offres som „Lægemiddel" for Samfundets politiske, sociale, moralske

og fysiske Onder. Ægteskabsloven, som til alle Tider og blandt alle Nationer, har indskrænket een Kvinde til een Mand, har aldrig indskrænket Manden til en Kvinde.

Man kan trygt tage som givet, at Væsenernes Ophav ikke kan være mangelfuld i Lovgivningen for Væsenernes Tilværelse. Det er ligesaa uomtvisteligt et Faktum, at den Almægtige har paa det klareste sanktioneret den patriarkalske Ægteskabsorden, og netop igjennem Polygamisternes Slægtlinie ere alle Profeterne og Apostlerne, ja selv Faderens Enbaarne, bragte til Verden. Anstrengelserne for at bringe Jesu eller hans Apostlers Udtalelser i Anvendelse imod den patriarkalske Orden røber kun Mangel paa sund Fornuft og Lyst til forsætlig Forvanskning af deres Mening.

Der forlanges ikke, at de 250,000,000 Monogamister, som udgjøre hvad man feilagtig kalder Kristenheden, pligtskyldigst skulle praktisere Polygami, fordi Mormonerne i Utah gjøre det. Vil ikke dette berolige Mangens rystede Nerver? Dog bør det ikke glemmes, at Esaias, den dybsindigste og mest klartseende Forudforkynder af de mægtige Omvæltninger i de sidste Dage, forudsiger i tydelige Ord en storartet Kvinderevolution imod en Samfundsorden, som har bragt saa megen Ulykke, Skjændsel og Død over deres Kjøn. „Vi ville æde vort eget Brød og klæde os selv" osv., lad os blot blive hæderlig gifte! En saadan indtrængende Bøn for Kvindens sande Rettigheder vil bane sig Vei til Mandens ædlere Følelser. Der vil ikke blive mange Pebersvende og Pebermøer paa den Dag.

Vil det være formeget at forlange af vore kristne Sjælesørgere, enten at bortkaste deres Bibler, eller at opgive deres vanlige Skik, at undskylde den Almægtige, idet de sige, at i hine mørke Tidsaldere saae Gud igjennem Fingre med Syndere, til hvilken Klasse de udenvidere henregne Guds Venner og Tjenere. Jeg synes det er høist rimeligt, at Mænd, som ofte talte med Engle og udødelige Væsener, maatte have langt bedre Leilighed til at erhverve sig korrekt Underretning om enhver Sag, end de, som udenvidere forkaste al Aabenbaring, og hvis høieste Begreb om vor Herres Jesu Kristi Fader er, at han er „et Væsen uden Legeme, Dele og Lidenskaber," hvis „Centrum er allesteds, hvis Omfang er ingensteds!" — den bedste Definition paa I n g e n t i n g, som findes i vort Sprog.

Blandinger.

Det er os en Fornøielse at kunne anerkjende Modtagelsen af Breve fra Brødrene C. C. A. Christensen, Carl Dorius, L. S. Andersen og H. F. Petersen i Ephraim, Morten Lund i Fountain Green, Chr. Christiansen i Levan, A. Christensen i Brigham City og mange Andre, hvilke alle bære det bedste Vidnesbyrd om Zions Fred, Lykke og Velstand, men da Pladsen ikke tillader os at indrykke alle bedes Brødrene undskylde, at de ikke blive optagne i „Stjernen", saameget mere som disse Breve væsentlig omhandle de samme Emner. Det er os altid kjært at høre hjemmefra, og vi haabe derfor, at Brødrene fremdeles ville begunstige os med Meddelelsdr fra vort Zion.

Emigranterne, som afgik herfra den 21de Juni, ankom velbeholdne til Hull Tirsdag Morgen den 25de efter en temmelig stormfuld Reise. De led selvfølgelig endeel af Søsyge, men Englands grønne og blomstrende Marker virkede som et Tryllemiddel paa de medtagne Maver. De afgik med Jernbanen ved Middagstid og ankom til Liverpool samme Aften. Br. Lund omtaler Kapitainen i de mest rosende Udtryk for hans Omhu, Imødekommenhed og Omgængelighed. De Hellige følte sig lykkelige og sendte deres kjærlige Hilsen til alle Venner og Bekjendte.

Ældste George Q Cannon skriver til Br. George Reynolds i Liverpool fra Washington den 15de Mai Følgende: „Siden Høiesteret vragede Mc Keans Foretagender i Utah, synes hele Helvede at være kommen paa Benene, rimeligvis af Frygt for at Mormonerne skulde undslippe uskadte de Snarer og Faldgruber, som saa snildelig vare udlagte for dem. Ikke mindre en syv Bill'er ere blevne fremlagte i Kongressen i den Hensigt at berøve os vore borgerlige Rettigheder, nemlig Voorhees, Wheelers, Binghams, Craigens, Burchards og to af Clagett. Vedtagelsen af hvilken som helst af disse Forslag vilde være en himmelraabende Uret mod Utah; men denne utidige Aktivitet af en saa mægtig Nations Repræsentanter mod et lille Folk paa 100,000 eller lidt mere er høist betegnende — det viser tilfulde hvor vigtig Guds Kirke er bleven. Lad dem kuns arbeide. De kunne ikke udrette Noget mod Guds Gjerning; det er dog en Trøst."

Senere Depescher melde, at Kongressen har besluttet ikke at befatte sig mere med Utah i Aar.

Præsident George A. Smith er fortiden i Washington, hvor han i Forening med vor Ven Hr. Frank Fuller vil oplyse Præsident Grant om Forholdenes sande Beskaffenhed i Utah. Siden ville de overvære den republikanske Konvention i Philadelphi.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn
Udgivet og forlagt af Knud Peterson
Trykt hos F. E. Bording.